

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 203/2020
11.03.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Веска Крстајића, председника већа, Биљане Синановић, Радослава Петровића, Јасмине Васовић и Бате Цветковића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Јована Мишчевића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Зрењанину ЗК.69/18 од 05.07.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1062/19 од 27.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 11.03.2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Јована Мишчевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Зрењанину ЗК.69/18 од 05.07.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1062/19 од 27.11.2019. године, у односу на повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Зрењанину ЗК.69/18 од 05.07.2019. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела разбојништво из члана 206. став 2. у вези става 1. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору у периоду од 15.03.2018. године до 04.04.2018. године.

Истом пресудом оштећена ББ је упућена да свој имовинскоправни захтев оствари у парничном поступку. Окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати Вишем јавном тужилаштву у Зрењанину износ од 24.101,00 динар, а суду износ од 8.919,00 динара, те да на име судског паушала плати суду износ од 5.000,00 динара, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док ће о преосталим трошковима

кривичног поступка насталим пред Вишим судом у Зрењанину и трошковима пуномоћника оштећене суд одлучити накнадно посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1062/19 од 27.11.2019. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Зрењанину и браниоца окривљеног АА, па је потврђена пресуда Вишег суда у Зрењанину ЗК.69/18 од 05.07.2019. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Јован Мишчевић, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да преиначи побијане пресуде Вишег суда у Зрењанину ЗК.69/18 од 05.07.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1062/19 од 27.11.2019. године тако што ће окривљеног АА ослободити од оптужбе за кривично дело разбојништво из члана 206. став 2. у вези става 1. КЗ или да преиначи наведене пресуде у погледу правне квалификације кривичног дела и одлуке о кривичној санкцији тако што ће радње окривљеног правно квалификовати као привилеговани облик кривичног дела разбојништво из члана 206. став 4. КЗ и за исто му изрећи блажу казну затвора и одредити да ће се она извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује или да укине наведене пресуде или само другостепену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или другостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 2) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да се побијане правноснажне пресуде заснивају на доказу на коме се по одредбама ЗКП не могу заснивати и то на записнику о препознавању лица КУ.бр.623/18 од 15.03.2018. године, а без ког незаконитог доказа, који је требало издвојити из списка предмета, не би била донета осуђујућа пресуда. Као разлог незаконитости овог доказа бранилац наводи да је доказна радња препознавања окривљеног од стране оштећене обављена супротно одредбама чланова 100. и 90. ЗКП, јер је, пре вршења доказне радње препознавања окривљеног у ПУ Кикинда, оштећеној након давања описа окривљеног у ПС Нови Кнежевац показана његова фотографија од

стране полицијског службеника, а са које га је оштећена препознала као момка који је био у њеној кући, а што је супротно одредби члана 100. став 2. ЗКП која предвиђа да ће се препознавање лица у предистражном поступку и у истрази обавити тако да сведок не може да види лице које је предмет препознавања пре него што приступи препознавању.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Ово са разлога јер из списка предмета и то записника о препознавању лица МУП-а РС Дирекција полиције ПУ Кикинда ОКП КУ.бр.623/18 од 15.03.2018. године произилази да је доказна радња препознавања лица - окривљеног АА од стране сведока оштећене ББ обављена у свему у складу са одредбама Законика о кривичном поступку који је био на снази у време предузимања ове доказне радње („Службени гласник РС“, број 72/11 од 28.09.2011. године који се примењује од 01.10.2013. године) и то пре свега у складу са одредбама чланова 100. и 90. ЗКП, а на чије повреде бранилац окривљеног неосновано указује у захтеву, а којим одредбама је прописано на који начин се врши радња препознавања лица од стране сведока. Наиме, из наведеног записника јасно произилази да су овој доказној радњи извршеној у посебној просторији за препознавање ПУ Кикинда присуствовали јавни тужилац, овлашћено службено лице ПУ Кикинда и записничар, да је пре самог препознавања у обављеном разговору са оштећеном ББ иста најпре дала опис лица за које постоји основ сумње да је извршило кривично дело разбојништво из члана 206. став 2. у вези става 1. КЗ на њену штету дана 14.03.2018. године у Новом Кнежевцу, те да је затим у просторију за препознавање уведено петоро лица чије су основне особине сличне онима које је оштећена претходно описала и која су поређана на позиције од један до пет одређеним редоследом, а након чега је оштећена ББ два пута са сигурношћу и са великим степеном вероватноће од 100% препознала окривљеног АА као лице које је извршило предметно кривично дело на њену штету, а које препознавање је обављено у свему у складу са одредбом члана 100. став 2. ЗКП, при чему присутна лица нису имала никаквих примедби и наведени записник је потписан од стране јавног тужиоца, оштећене, овлашћеног службеног лица и записничара.

Имајући у виду да одредба члана 100. став 1. ЗКП предвиђа да ће се препознавање од стране сведока обавити у складу са чланом 90. ЗКП, а да је у ставу 3. члана 90. ЗКП предвиђена могућност препознавања лица посредством фотографије под условом да је лице недоступно, то околност да је оштећеној ББ, пре вршења у ПУ Кикинда доказне радње препознавања лица -окривљеног, од стране полицијског службеника у ПС Нови Кнежевац показана фотографија окривљеног који у том тренутку није био познат, па самим тим и није био доступан органима поступка и то заједно са другим фотографијама њој непознатих лица чије су основне особине сличне онима какве је описала, по оцени овога суда не утиче на саму законитост касније спроведене доказне радње препознавања лица - окривљеног у ПУ Кикинда од стране оштећене, која је по налажењу Врховног касационог суда обављена на законит начин у свему у складу са одредбама чланова 90. и 100. ЗКП, па се стога и записник који је сачињен о

предузетој радњи препознавања лица сматра законитим доказом и на истоме се може заснивати пресуда, па самим тим није морало бити донето решење о његовом издвајању из списка предмета. Следствено наведеном као неосновани су оцењени наводи браниоца окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости којима се указује да је доношењем побијаних пресуда учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на штету окривљеног.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у делу у којем указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, истицањем да се у радњама окривљеног стичу субјективни и објективни елементи привилегованог облика кривичног дела разбојништво из члана 206. став 4. КЗ, а не кривичног дела разбојништво из члана 206. став 2. у вези става 1. КЗ за које је окривљени оптужен и правноснажно оглашен кривим, обзиром да вредност одузетих ствари из става 1. члана 206. КЗ не прелази износ од 5.000,00 динара, а окривљени, чија је способност да схвати значај свога дела и да управља својим поступцима била битно смањена, је ишао за тим да прибави малу имовинску корист, јер је он према тврдњама оштећене критичном приликом из њене куће одузео само 150,00 динара, а не и друге вредније покретне ствари које су се ту налазиле и затим отишао.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног су неосновани из разлога јер из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци првостепене пресуде и то да је окривљени АА „... употребом силе одузео туђу покретну ствар у намери да њеним присвајањем прибави себи противправну имовинску корист тако што је ушао у двориште куће оштећене ББ, а потом дошао до улазних врата куће и гурао их како би их отворио, тражећи чашу воде, оштећена није дозвољавала да отвори врата, али је он гурао са спољне стране, те је врата и отворио и ушавши у кућу ударао оштећену металном цеви дужине 34 цм по лицу и глави, држећи је једном руком за руку изнад лакта, док ју је другом руком ударао, наневши јој при том тешке телесне повреде у виду посекотине у пределу носа, вишеделног прелома носних костију и крвног подлива око оба ока, при том је тражио новац, питајући где има паре, где су хиљадарке, а оштећена је одговарала да нема пара, те је он оштећену пустио и ушао у другу собу, где је отварао и претурао по фиокама, а из торбе на столу из новчаника узео 200,00 динара, те је оштећена потом покушала да му отргне цев коју је држао у рукама, али у томе није успела, након чега је он побегао ...“, а у време и месту како је то ближе описано у изреци пресуде, по налажењу овога суда, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног АА стичу сва битна законска обележја кривичног дела разбојништво из члана 206. став 2. у вези става 1. КЗ, за које је он оптужен и правноснажно оглашен кривим.

Наиме, из чињеничног описа кривичног дела јасно произилази да је окривљени АА критичном приликом употребом силе против оштећене ББ одузео туђу покретну ствар - новац у намери да његовим присвајањем себи прибави противправну имовинску корист, при чему је том приликом оштећеној

умишљајно нанео тешке телесне повреде, а што је у конкретном случају довољно за постојање предметног кривичног дела, па су стога супротни наводи браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП од стране Врховног касационог суда оцењени као неосновани. Чињеница да је окривљени критичном приликом у кући оштећене пронашао и одузео свега 200,00 динара и по налажењу овога суда не указује да је окривљени ишао за тим да критичном приликом прибави малу имовинску корист, већ насупрот томе његове кривичноправне радње ближе описане у изреци правноснажне пресуде јасно указују да је окривљени имао намеру да критичном приликом одузме новац у већем износу, обзиром да је када је употребом физичке снаге отворио врата куће оштећене, а потом и употребом силе над њом ушао у унутрашњост куће, окривљени од исте тражио новац, питајући где има паре, где су хиљадарке, отварао је и претурао по фиокама, дакле тражио је већу суму новца.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу одбачен је као недозвољен.

Наводима браниоца окривљеног у којима се истиче да је оштећена ББ у делу свог исказа у којем се изјашњавала о препознавању окривљеног, између осталог, изјавила да је окривљеног видела у дворишту ПС Нови Кнежевац пре вршења радње препознавања у ПУ Кикинда и да га је препознала као момка који је био у њеној кући се, по налажењу Врховног касационог суда, не оспорава законитост извођења радње препознавања лица - окривљеног у ПУ Кикинда од стране сведока оштећене, већ се заправо оспорава сам исказ оштећене ББ, обзиром да је изјашњавање овог сведока о начину извођења радње препознавања лица саставни део њеног исказа, па имајући у виду да оспоравање оцене исказа сведока дате од стране суда представља чињенично питање, а не правно, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости само формално означава повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном и цитира законски текст исте. Међутим, образлажући ову повреду закона, бранилац окривљеног не указује у чему је то суд прекорачио границе свога овлашћења и која конкретно одредба кривичног закона је повређена приликом изрицања кривичне санкције окривљеном, већ само указује да суд приликом одлучивања о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном није у довољној мери ценио олакшавајуће околности које је у смислу члана 54. КЗ утврдио на његовој страни, а посебно околност да је окривљени у време извршења кривичног дела имао свега 20 година и да је кривично дело учинио у стању битно смањене урачунљивости, а које олакшавајуће околности, уз одсуство отежавајућих околности, по мишљењу браниоца указују да се у конкретном случају сврха кажњавања може постићи и блажом казном затвора која ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, а који наводи браниоца окривљеног би по налажењу овога суда представљали повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости, као разлог побијања нижестепених пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 439. тачка 3. ЗКП), док суштински указује на повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП, а која повреда не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног и у овом делу оценио недозвољеним.

Осим тога, бранилац окривљеног правноснажне пресуде побија и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, при чему само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном и цитира законски текст исте, с тим што у образложењу захтева уопште не наводи у чему се ова повреда закона тачно састоји, па је стога и овај разлог недозвољен.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 2) ЗКП на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Јована Мишчевића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведене повреде одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,с.р.

Председник већа-судија
Веско Крстајић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић